

ята си и извади една ситна жълта пара.

— На ти тая пара. Да я заровишъ на скрито мѣсто. Когато кжде Димитровденъ додаты колята отъ Балкана на панаиръ, ще ти купиме една гждулка. Щомъ додаты, ела да ми обадишъ, азъ да ти я избира.

Съ изтръпнало сърдце Итко чакаше този день, когато мегданя при крайнитѣ гирани ще почернѣе отъ коля, добитѣкъ и свѣтъ.

Днесъ мегданя гъмжеше отъ навалица и малкиятъ едвамъ се промѣкна до колата съ шареното чергило. Запѣхтѣнъ Итко се изправи задъ легналитѣ биволи, които кротко пригризваха и трепна отъ радостъ, когато видѣ две хубави гждулки окачени на ритлата. Идѣше му да удари калпака си о земята. Намѣсто да удари калпака си, той удари назадъ къмъ село, да вземе жълтата парица и повика дѣда Дамяна.

Насрѣдъ пѣтя, отвѣдъ моста го спрѣ Трайчо Бѣжанчето.

— Чакай, — му рече македончето, — дай да ти видя букваря. Тамъ има една картинка съ дълги уши — много е смѣшна. Дай да я видя.

Итко извади букваря си и двамата седнаха насрѣдъ пѣтя и наведоха глави надъ картинкитѣ.

Македончето разгрѣщаше новата книга съ свѣтнали очи, сякашъ виждаше чудеса.

Изведнѣжъ Итко скочи и дръпна букваря.

— Стига че бързамъ.

— Кжде?

— Отивамъ за дѣда Дамяна. Гждулка ще ми купува.

Трайчо го погледна съ отворени уста.

— Че нали и ти си като мене сираче, отъ де имате пари?

— Ние пари нѣмаме, ама дѣдо Дамянъ има едно кринче пари. Нали му пасохъ лѣтосъ воловетѣ, той ми даде половинъ жълтица за гждулка.

Македончето въздѣхна.

— А пѣкъ азъ нѣмамъ букваръ. Да имамхе пари и азъ щѣхъ да си купя и букваръ и гждулка.

Очитѣ му се налѣха и то ги обърса съ ржкавъ.

Итко си трѣгна замисленъ.

— Чувай, — повика го Бѣжанчето, — тая година ще има ли зима?

— Ще има ами, може ли безъ зима.

— Ами снѣгъ?

— И снѣгъ ще има — до шия. Защо питашъ?

— Защото нѣмамъ царвулки. Нѣма да мога да ходя на училище, ако удари снѣгъ.

Итко се затече къмъ кѣщи, изрови отъ градинката парата и